

Sprawa C-347/21**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

4 czerwca 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

3 czerwca 2021 r.

Oskarżony:

DD

Druga strona postępowania:

Specializirana prokuratura

POSTANOWIENIE

[...]

- 1 Sąd odsyłający napotkał trudności przy dokonaniu oceny, jakie jest dokładne znaczenie wyroku z dnia 13.2.2020 R. wydanego w sprawie C-688/18, ECLI:EU:C:2020:94, co się dotyczy sposobu, w jaki należy usunąć wadę wynikającą z naruszenia prawa do osobistej obecności oskarżonego w procesie karnym – a mianowicie czy należy w jego obecności przeprowadzić uzupełniające lub powtórne czynności śledztwa. Podobnie, czy takie rozwiązanie prawne jest właściwe również w wypadku naruszenia prawa oskarżonego do obrony przez adwokata.

W związku z powyższym istnieje konieczność skierowania odesłania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Okoliczności powstania sporu

- 2 Wobec DD podniesiono oskarżenie, że uczestniczył wraz z jeszcze czterema osobami w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu niezgodne

z prawem przeprowadzanie przez granice Bułgarii obywateli państw trzecich (Bangladeszu i Iraku), niezgodne z prawem ułatwianie tym osobom wjazdu do kraju, a także otrzymywanie i wręczanie łapówek w związku z tą działalnością, zaś w grupie mieli uczestniczyć urzędnicy państwowi, ponieważ trzech oskarżeni, w tym DD, są urzędnikami „Graniczna policja” (policji granicznej) na lotnisku w Sofii – czyli o popełnienie przestępstwa określonego w art. 321 ust. 3 pkt 2 w związku z art. 321 ust. 2 Nakazatelen kodeks (kodeksu karnego). Podniesiono również oskarżenie o to, że w celu uzyskania korzyści majątkowej udzielał w sposób niezgodny z prawem pomocy określonym osobom – osobie MM i osobie RB – przy wjeździe do kraju z naruszeniem prawa, czyli o popełnienie przestępstwa określonego w art. 281 ust. 2 Nakazatelen kodeks.

- 3 Na posiedzeniu sądu w dniu 15.10.2020 R. stawili się oskarżony DD i jego obrońca adwokat WW. Przesłuchano kilku świadków, w tym świadka anonimowego nr 263. Adwokat WW miał możliwość zadania swoich pytań temu świadkowi. Ze względu na upływ czasu przesłuchanie tego świadka zostało odroczone na inny dzień – 30.11.2020 R.
- 4 W dniu 27.11.2020 R. wpłynął wniosek adwokata WW, w którym wnosi on o zawieszenie postępowania; wskazuje, że nie wyzdrowiał po przebyciu koronawirusa.
- 5 Na posiedzeniu sądu w dniu 30.11.2020 R. oskarżony DD wniósł o zawieszenie postępowania ze względu na nieobecność jego adwokata. W tych okolicznościach sąd nadal prowadził sprawę i przeprowadził przesłuchanie świadka nr 263.

Sąd przyznał, że w ten sposób narusza prawa oskarżonego DD do reprezentowania przez adwokata, a także prawo adwokata WW do obecności i udziału w procesie. W tych okolicznościach przyjął, że należy nadal prowadzić przesłuchanie tego świadka, umożliwiając innym stronom zadanie pytań świadkowi. Podobnie, jasno stwierdził, że na kolejne posiedzenie sądu ponownie zostanie wezwany świadek, aby adw. WW mógł zadać mu swoje pytania. Sąd przyjął, że w ten sposób usunie szkodliwy skutek przeprowadzenia przesłuchania w dniu 30.11.2020 R. pod nieobecność adw. WW. Wskazuje na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydany w sprawie C-688/18.

Nadal prowadzono przesłuchanie świadka nr 263, a uczestniczące strony zadawały mu swoje pytania. Odpis protokołu przesłano adw. WW. Wyznaczono nową datę posiedzenia sądu na dzień 18.12.2020 R.

- 6 W dniu 4.12.2020 R. adw. WW przedstawił odpis dokumentu ze szpitala poświadczającego niemożność jego stawienia na posiedzeniu sądu w dniu 30.11.2020 R.
- 7 W dniu 10.12.2020 R. adw. WW przedstawił dokument poświadczający zakażenie oskarżonego DD koronawirusem i wniósł o zawieszenie postępowania.

W dniu 15.12.2020 R. adw. WW przedstawił dokument poświadczający jego dalsze problemy zdrowotne i dodatkowy dokument poświadczający chorobę oskarżonego DD. Wniósł o zawieszenie postępowania.

- 8 W tym kontekście w dniu 18.12.2020 R. przeprowadzono posiedzenie sądu. Ponownie, sąd wskazał, że należy przesłuchać obecnego świadka JAR, zaś oskarżony DD i adwokat WW będą mogli zadać mu swoje pytania na kolejnym posiedzeniu sądu. Sąd powołał się ponownie na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydany w sprawie C-688/18.

Wspomniane orzeczenie zostało poddane poważnej krytyce pozostałych adwokatów.

Przeprowadzono przesłuchanie świadka JAR. Odpis protokołu przesłano oskarżonemu DD i adwokatowi WW.

- 9 Kolejne posiedzenie sądu miało miejsce w dniu 11.1.2021 R. Stawili się na nie oskarżony DD i adwokat WW.

Adwokat WW poddał krytyce rozstrzygnięcie sądu, by przeprowadzić posiedzenia w dniach 30.11.2020 R. i 18.12.2020 R., wskazując, że naruszono prawo do obrony. Jest on zdania, że sąd dokonał nieprawidłowej wykładni prawa Unii, a konkretnie wyroku wydanego w sprawie C-688/18. Wskazuje on również, że wyrok ten dotyczy nieobecności oskarżonego, lecz nie nieobecności obrońcy; wskazuje, że wyrok ten odnosi się do krajowego uregulowania umożliwiającego rozpatrzenie sprawy pod nieobecność oskarżonego i jego adwokata, podczas gdy bułgarskie przepisy tego zakazują; wskazuje, że w dyrektywie przewidziano minimalne standardy, podczas gdy standard krajowy zapewnia dalej idące gwarancje.

W odpowiedzi na te zarzuty sąd przyjął, że faktycznie nie jest jasne, czy reżim prawny zapewniający ochronę prawa do osobistej obecności oskarżonego, określony w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydanym w sprawie C-688/18, ma zastosowanie również do adwokata. Jasno wskazał, że przy przeprowadzeniu posiedzeń sądu w dniu 30.11.2020 R. i w dniu 18.12.2020 R. prawo do osobistej obecności oskarżonego DD i adwokata WW zostało naruszone, przyjmując, że to naruszenie może być usunięte poprzez uzupełniające przesłuchanie tych świadków. W tych okolicznościach nie zgodził się z tezą obrony, że prawo krajowe zapewnia wyższy standard ochrony i z tego względu stosowanie prawa Unii jest wyłączone.

Przyjął, że należy przeprowadzić uzupełniające przesłuchanie świadka nr 263 i świadka JAR, w obecności adw. WW i oskarżonego DD, po czym będzie można ustalić, czy i w jakim stopniu naruszenie zostało usunięte.

- 10 Na posiedzeniu sądu w dniu 22.2.2021 R. przesłuchano tych dwóch świadków. Zarówno oskarżony [DD], jak i adwokat WW uczestniczyli w rozprawie i mieli możliwość zadania swoich pytań.

Oskarżony DD nie zadał żadnych pytań, a adw. WW zadawał pytania wyłącznie świadkowi JAR. Wyraźnie wskazał, że nie ma pytań do świadka anonimowego nr 263.

Po złożeniu tego oświadczenia nadal prowadzono przesłuchanie świadka nr 263, odczytując zeznania złożone przez niego w postępowaniu przygotowawczym. Pozostałe strony i sąd zadawały temu świadkowi pytania, lecz nie oskarżony DD ani adwokat WW. Obydwaj wskazali, że nie mają pytań.

- 11 Na tym posiedzeniu sąd ponownie zadał pytanie, czy adwokat WW jest zdania, że poprzez przeprowadzenie przesłuchań świadka JAR i świadka nr 263 usunięto naruszenie prawa do osobistej obecności (oskarżonego DD i adwokata WW) na posiedzeniach sądu z dnia 30.11.2020 R. i z dnia 18.12.2020 R.

Adwokat WW podnosi, że nie usunięto tego naruszenia, ponieważ nie jest możliwe, by niezgodna z prawem czynność procesowa miała skutki zgodne z prawem. Jest on zdania, że wyłącznie przy obecności wszystkich stron możliwe jest zgromadzenie ważnych dowodów. W związku z tym jego zdaniem jedynym sposobem usunięcia tego naruszenia jest powtórzenie przesłuchań świadków nr 263 i JAR w przedmiocie pytań, które zostały im zadane na posiedzeniach sądu w dniu 30.11.2020 R. i w dniu 18.12.2020 R.

- 12 Sąd wskazał, że mając na względzie złożoność tej kwestii, orzeknie w tym względzie w późniejszym terminie. W zakresie, w jakim przyjął jednak, że sam nie jest w stanie udzielić wystarczająco przekonującej odpowiedzi, kieruje odesłanie prejudycjalne do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

13 Prawo Unii

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48 z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności, Dz.U. 2013, L 294/1 z dnia 6.11.2013 R., zwana dalej „dyrektywą 2013/48”.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, Dz.U. 2016, L 65/1 z dnia 11.3.2016 R., zwana dalej „dyrektywą 2016/343”.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13.2.2020 R. w sprawie C-688/18, ECLI:EU:C:2020:94.

Prawo krajowe

14 Zgodnie z art. 55 NPK:

„Oskarżony ma następujące prawa: [...] prawo do uczestniczenia w postępowaniu karnym [...] prawo do obrońcy”.

Zgodnie z art. 99 NPK:

„Obrońca ma następujące prawa: [...] prawo do uczestniczenia w postępowaniu karnym”.

Zgodnie z art. 271 ust. 2 NPK:

„Posiedzenie sądu odracza się, jeśli nie stawił się:

[...]

2. oskarżony [...]

3. obrońca [...]”.

Istnieje możliwość rozpatrzenia sprawy pod nieobecność oskarżonego wyłącznie, jeśli nie można go odnaleźć lub udzielił on poinformowanej zgody na brak obecności – art. 269 ust. 3 NPK. Przy rozpatrzeniu sprawy pod nieobecność oskarżonego obrona przez adwokata jest obowiązkowa – art. 94 ust. 1 pkt 8 NPK.

Powyższe przepisy prawa krajowego odnoszą się do całego procesu sądowego, a nie tylko do jednego posiedzenia sądu.

15 Zgodnie z prawem krajowym dochodzi do naruszenia prawa oskarżonego do osobistego uczestnictwa i posiadania adwokata, jeśli pod nieobecność oskarżonego i adwokata zgromadzono dowody (w niniejszym wypadku przesłuchano świadków).

16 Niewątpliwie to naruszenie procesowe może być usunięte wyłącznie, jeśli ponownie wezwie się tych świadków i umożliwi się oskarżonemu i adwokatowi zadanie im pytań.

Jednakże w prawie krajowym nie wskazano wyraźnie nic odnośnie do istoty tego nowego przesłuchania świadków – a mianowicie czy chodzi o uzupełniające przesłuchanie czy też o powtórne przesłuchanie.

Przy uzupełniającym przesłuchaniu zeznania, jakie ci świadkowie złożyli pod nieobecność oskarżonego i jego obrońcy, zachowują swoje znaczenie. Sytuacja taka ma miejsce w zakresie, w jakim zeznania te złożono w odpowiedzi na pytania pozostałych stron – które były obecne. Przy kolejnym przesłuchaniu świadków nieobecni uprzednio oskarżony i obrońca są już obecni i mogą zadać swoje

pytania. W ten sposób ich prawo do osobistego uczestnictwa i prawo do obrony przez adwokata są w pełni zrealizowane.

Przy powtórным przesłuchaniu zeznania, jakie ci świadkowie złożyli pod nieobecność oskarżonego i jego obrońcy, tracą swoje znaczenie. Sytuacja taka ma miejsce w zakresie, w jakim zeznania te złożono pod nieobecność oskarżonego i jego obrońcy. Przy kolejnym przesłuchaniu świadków nie tylko nieobecni uprzednio oskarżony i obrońca powinni zadać swoje pytania. Również pozostałe strony – niezależnie od tego, czy uczestniczyły one w poprzednim przesłuchaniu – powinny ponownie zadać te same pytania.

- 17 Pomimo że w prawie krajowym nie uregulowano wyraźnie kwestii, czy należy przeprowadzić uzupełniające czy też powtórne przesłuchanie, niemniej istnieje wskazówka, iż przeprowadzenie uzupełniającego przesłuchania jest w pełni wystarczające.

Zgodnie z art. 348 ust. 3 pkt 1 NPK:

„Naruszenie norm proceduralnych jest istotne, gdy:

1. spowodowało ograniczenie praw proceduralnych stron i nie zostało naprawione”.

Jeśliby przyjąć tezę dotyczącą powtórного przesłuchania, to pierwotne przesłuchanie traci swoje znaczenie prawne. Z tego względu sąd nie uwzględnia go w żaden sposób przy orzekaniu co do istoty. W konsekwencji to pierwotne przesłuchanie, jako nieistniejące, nie skutkuje ograniczeniem procesowych praw stron.

Jeśliby przyjąć tezę dotyczącą uzupełniającego przesłuchania, to pierwotne przesłuchanie zachowuje swoje znaczenie prawne. Zostało ono jednak przeprowadzone pod nieobecność oskarżonego i jego adwokata i, z tego względu, skutkowało ograniczeniem ich praw procesowych. Poprzez kolejne przesłuchanie tych samych świadków, w ramach którego oskarżony i jego adwokat mogą zadawać swoje pytania, to naruszenie procesowe zostaje usunięte.

Z tego punktu widzenia art. 348 ust. 3 pkt 1 NPK – w świetle okoliczności faktycznych w postępowaniu głównym – ma zastosowanie wyłącznie do uzupełniającego przesłuchania, lecz nie do powtórного przesłuchania. Przepis ten wymaga określonej jakości kolejnego przesłuchania tych samych świadków – a mianowicie przyznania oskarżonemu i jego adwokatowi, którzy byli nieobecni na poprzednim przesłuchaniu, pełnej możliwości zadania pytań. Jeśli taka możliwość została przyznana, to również poprzednie naruszenie procesowe zostaje usunięte.

- 18 Pytania prejudycjalne

Czy prawo do osobistej obecności oskarżonego określone w art. 8 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1 w związku z motywem 44 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym jest przestrzegane, jeśli na danym odrębnym posiedzeniu sądu przesłuchano świadka pod nieobecność oskarżonego, lecz następnie, na kolejnym posiedzeniu sądu, oskarżony miał możliwość zadania swoich pytań temu samemu świadkowi i oświadczył, że nie ma takich pytań, czy też, aby zapewnić przestrzeganie prawa do osobistej obecności, konieczne jest pełne powtórzenie tego przesłuchania z powtórzeniem pytań zadanych przez pozostałe strony, które uczestniczyły w pierwszym przesłuchaniu[?]

Czy prawo do obrony przez adwokata określone w art. 3 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 1 dyrektywy 2013/48 jest przestrzegane, jeśli na dwóch odrębnych posiedzeniach sądu przesłuchano dwóch świadków pod nieobecność adwokata, lecz następnie, na kolejnym posiedzeniu sądu, adwokat ten miał możliwość zadania swoich pytań tym samym dwóm świadkom, czy też, aby zapewnić przestrzeganie prawa do obrony przez adwokata, konieczne jest pełne powtórzenie tych dwóch przesłuchań, z powtórzeniem pytań zadanych przez pozostałe strony przy pierwszym przesłuchaniu oraz umożliwieniem adwokatowi nieobecnemu na poprzednich dwóch posiedzeniach zadania jego pytań[?]

Uzasadnienie pytań

19 W przedmiocie pytania pierwszego

W pkt 47–48 wyroku wydanego w sprawie C-688/18, ECLI:EU:C:2020:94, Trybunał wskazał, że jeśli oskarżony był nieobecny na danym posiedzeniu sądu, jego prawo do osobistej obecności nie jest naruszone, pod warunkiem że następnie, już w jego obecności, powtórzono czynności, przy których nie był obecny.

W tych okolicznościach nie jest jasne, w jaki sposób Trybunał rozumie wymóg powtórzenia tych czynności. A mianowicie, czy niezbędne jest powtórzenie w całości tego przesłuchania (to jest, by strony, które były obecne i zadały swoje pytania, teraz ponownie zadały te same pytania i następnie, by uprzednio nieobecny oskarżony zadał swoje pytania), czy też niezbędne jest powtórzenie przesłuchania wyłącznie w odniesieniu do ochrony praw nieobecnego oskarżonego (to jest, aby ten oskarżony, który uprzednio był nieobecny, miał możliwość zadania swoich pytań).

Z jednej strony Trybunał wskazał w pkt 47, że chodzi o „dodatkowe [uzupełniające] przesłuchanie” („further examination”, „l’audition supplémentaire”), co wskazuje na to, że poprzednie przesłuchanie zachowuje swoje znaczenie.

Z drugiej strony Trybunał wskazał w pkt 48, że chodzi o „powtórzenie” (has had repeated [...] the steps”, „la réitération”), co wskazuje na to, że poprzednie przesłuchanie traci swoje znaczenie.

Podobnie w sentencji wyroku Trybunał wskazał: „powtórzenia [...], w szczególności poprzez przeprowadzenie dodatkowego [uzupełniającego] przesłuchania świadka” („to repeat those steps, in particular by conducting a further examination”, „à réitérer lesdits actes, notamment en procédant à l’audition supplémentaire”). A zatem Trybunał jasno połączył powtórzenie z uzupełniającym przesłuchaniem. Równocześnie niejasne pozostaje, jakie znaczenie nadaje Trybunał wspomnianym wykorzystanym przez niego pojęciom w zakresie, w jakim zgodnie z krajową terminologią prawną „powtórne przesłuchanie” i „uzupełniające przesłuchanie” są odmienne i wykluczają się wzajemnie.

- 20 W związku z tym pierwsze z zadanych pytań dotyczy uściślenia kwestii, czy zgodne z art. 10 ust. 1 dyrektywy 2016/343 byłoby przeprowadzenie „uzupełniającego przesłuchania”, czy też należy przeprowadzić „powtórne przesłuchanie” (pkt 16 powyżej), aby przyjąć, że skutecznie usunięto naruszenie określonego w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2016/343 prawa do osobistej obecności oskarżonego na rozprawie.
- 21 Wskazano motyw 44 dyrektywy 2016/343, w którym uściślono znaczenie wymogu istnienia „odpowiednich i skutecznych środków naprawczych [ochrony prawnej]”.

Czy pod pojęciem „odpowiednich i skutecznych środków naprawczych [ochrony prawnej]” należy rozumieć umożliwienie nieobecnemu na poprzednim posiedzeniu sądu oskarżonemu zadania swoich pytań, czy też przyznanie takiej możliwości wszystkim stronom, w tym również stronom, które były obecne na poprzednim posiedzeniu sądu?

W szczególności, czy owe środki ochrony prawnej dotyczą wpływu wywieranego wyłącznie na sferę prawną tego oskarżonego, którego prawo do osobistej obecności zostało naruszone, ponieważ wyłącznie jego należy postawić „w takiej samej sytuacji, w jakiej znalazłby się, gdyby dane naruszenie nie wystąpiło” – motyw 44, czy też dotyczą również wpływu wywieranego na sferę prawną pozostałych stron, których prawo do osobistej obecności nie zostało naruszone.

- 22 Uściślenie. Przy przeprowadzeniu „uzupełniającego przesłuchania”, o którym mowa w pkt 16 powyżej, pozostałe strony, które były obecne na poprzednim posiedzeniu sądu, także mają możliwość zadania swoich pytań – chodzi jednak o nowe pytania, a nie o powtórzenie starych, już zadanych, pytań. Te nowe pytania stanowią wyraz ich prawa do uczestniczenia w procesie, lecz nie są wyrazem „odpowiednich i skutecznych środków naprawczych [ochrony prawnej]” na wypadek naruszenia tego prawa.

W postępowaniu głównym, po tym gdy adwokat WW wyczerpał swoje pytania do świadka nr 263, a oskarżony DD oświadczył, że nie ma pytań, pozostałe strony zadały mu liczne, nowe pytania, w związku z faktycznym rozwojem procesu – odczytaniem zeznań świadka nr 263 złożonych w postępowaniu przygotowawczym (pkt 10 powyżej). W związku z tym przyjęcie tezy o „uzupełniającym przesłuchaniu” jako skutecznym środku ochrony prawnej nie skutkuje wyłączeniem możliwości zadawania przez pozostałe strony nowych, uzupełniających pytań świadkowi.

23 W przedmiocie pytania drugiego

Jest ono identyczne z pytaniem pierwszym, lecz dotyczy już prawa dostępu do adwokata, o którym mowa w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2013/48. Jest niewątpliwe, że doszło do naruszenia tego prawa w postępowaniu głównym, ponieważ posiedzenia sądu w dniu 30.11.2020 R. i w dniu 18.12.2020 R. (gdy przesłuchano dwóch świadków) przeprowadzono pod nieobecność adwokata WW, a to doprowadziło do braku wykonania przysługującego oskarżonemu DD prawa do obrony przez adwokata.

W związku z tym zadaje się pytanie dotyczące istoty prawa do skutecznego środka prawnego, o którym mowa w art. 12 dyrektywy 2013/48 – a mianowicie, czy konieczne jest przeprowadzenie „uzupełniającego przesłuchania”, czy też „powtórznego przesłuchania” tych dwóch świadków (pkt 16 powyżej).

W szczególności, aby przyjąć, że przysługujące oskarżonemu DD prawo do obrony przez adwokata WW zostało zapewnione, czy wystarczy, że na kolejnym posiedzeniu sądu w dniu 22.2.2021 R. adwokat WW będzie miał możliwość zadania pytań tym dwóm świadkom; czy też konieczne jest, by na tym kolejnym posiedzeniu sądu nie tylko on mógł zadać im swoje pytania, lecz również, by pozostałe strony (pozostali czterej oskarżeni i ich adwokaci) powtórzyli wszystkie swoje pytania zadane już na posiedzeniach sądu w dniu 30.11.2020 R. i w dniu 18.12.2020 R.?

Powyższe rozważania odnoszą się również do tego pytania.

24 Użyteczność odpowiedzi Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Nie można pominąć zarzutów adwokata WW. Faktycznie możliwe jest dokonanie wykładni wyroku Trybunału wydanego w sprawie C-688/18 na różne sposoby i faktycznie wyrok ten dotyczy wyłącznie prawa do osobistej obecności oskarżonego, lecz nie prawa adwokata do uczestniczenia w procesie.

W związku z tym sąd odsyłający, po otrzymaniu odpowiedzi Trybunału, będzie wiedział, czy poprzez swoje czynności procesowe w postępowaniu głównym w dniu 22.2.2021 R. wystarczająco skutecznie usunął naruszenie związane z obecnością oskarżonego DD i adwokata WW na rozprawie i wzięciem w niej przez nich odpowiedniego udziału. Czy też przeciwnie – aby chronić ich prawa, konieczne jest przeprowadzenie jeszcze jednego przesłuchania wspomnianych

dwóch świadków, zadając im ponownie pytania, które pozostałe strony zadały na posiedzeniach sądu w dniu 30.11.2020 R. i w dniu 18.12.2020 R.?

[...]

DOKUMENT ROBOCZY